Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

6 Aralık 2015
Sayı: 210

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Savaş siyasetine son!
Kürtlere karşı da, Suriye'ye de!

İktidar karşılığında seçim sonrası için istikrar ve barış vaad edilmişti. Oysa tam tersine bir dönem yaşıyoruz. Ordu ve esas olarak polis, Kürt illerinde adı konmamış bir iç savaşta. Polis birliklerinin geçtiği mahalleler, IŞİD geçmiş gibi. Şehir içlerinde insanlar, günlerce ölüm korkusuyla hapsediliyor. Kimin kimi vurduğu, kimin kimle savaştığı, gerçekte ne olduğu gizleniyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Medyanın büyük kısmı AKP'nin elinde, geri kalanı da Kürt düşmanlığında hep iktidarla hemfikir.

Emekçilerin bir kısmı, iktidar çevrelerinin ısraralı açıklamalarına güvenip "teröristler temizlenince" huzurun geleceğini zannediyor olabilir. Ama gelmeyecek! Rusya ile yaşanan ve günlerdir tırmanan gerginlik bunun bir göstergesi. Eskiden, siyasi liderler, bir sorun yaşandığında, kitleler zarar görse bile işleri öyle geldiği için üstünü örterdi. Şimdi tam aksi yapılıyor. Bilerek, artık işlerine böylesi uygun geldiği için.

Erdoğan, Suriye'de yaşan Türkmenleri, Arapları kendi akrabası sayıyor ama değil Suriye'dekileri, Türkiye'de yaşayan Kürtleri, vatandaş bile görmüyor. Kürtler boyun eğmediği, haklarını istediği yok edilmesi gereken "terörist" oluyor. Çünkü Kürtler, bugün Erdoğan ve onu destekleyen sermaye çevresinin çıkarlarının önündeki engeldir. Daha önce Kemalistler, ordu vardı, ardından Fethullahçılar ve işine karışan diğerleri.

İktidarın en üstündekiler, IŞİD ile Ortadoğu'daki en gerici örgütler ve yönetimlerle ilişki içinde. Suriye sınırında, Kürtlerin denetiminde olmayan ve Rusya ile krize neden olan bölgeden, bol kazanç getiren ama halklara ölüm yağdıran ve artık herkesin bildiği bir ticaret sürdürülüyor. Türkmen milisler de bu ticareti gözetmek üzere o bölgedeler.

Bir yanda Rusya'nın havadan desteği ile Suriye ordusu, diğer yanda Kürt milisler, bu bölgeyi kuşatma altına aldı. Eğer, bu bölge Esad ya da Kürtlerin denetimine girerse, bu kanlı ticaretin kaymağını yiyenler, darbe alacak.

Halklara ne olduğu, hiç bir tarafın hiç umurunda değil. Öyle olsaydı, "açık kapı" para karşılığında kapatılmazdı. Avrupa Birliği ile yapılan "heyecenlı" pazarlık, ülkelerindeki ölümden kaçıp daha iyi bir yaşam isteyenleri toplama kamplarında hapsetmek için. Tam da uğruna kıyametler koparılan, bu bölgede hapsetmek için.

Savaşın ve şiddetin bir siyaset olarak tırmanması, sadece Kürtleri, sınırda yaşayanları değil, fabrikalarda, işyerlerinde, en sakin şehirlerin merkezlerinde yaşayan emekçileri de vuracak. Önce ekonomik açıdan.

Patronlar, "krizi" ağızlarına almıyorlar ama şimdi söylecek bahaneleri arttı. Zam vermemek, işçi çıkarmak, daha çok çalıştırmak için vakit kaybeyetmeyecek. Sonra da haklarda kısıtlama artacak, hata hak aramak, tüm baskı dönemlerinde olduğu gibi "suç" olacak.

Suriye'de savaşın tırmandırılması gibi AKP de Kürt illerinde çatışmaları sürdürüyor. Bu durum, savaşı körüklemek, kitlelere büyük zarar veriyor. Benzer şekilde diğer devlet yöneticileri de, Suriye'de daha çok bombalama, kendi kitlelerine de daha çok baskı uygulama kararları alıyor. Oysa yapılması gereken tam tersi. Halkların talep ettiği, insanca yaşam, çocuklarına iyi bir gelecek! Kurşunlar, bunu sağlamaz. Bunu sağlayacak olan, bugün en çok zarar gören halkların ve emekçilerin ortak mücadelesidir. (05.12.2015)

Emekçinin Gündemi

Asgari ücret tartışması: Zam gerçekten 300 lira mı?

Asgari ücreti belirleyecek olan patron, işçi ve hükümet temsilcilerinden oluşan komisyon çalışmalarına başladı. Geçmişte asgari ücreti bu komisyonun, "duruma göre" belirlediği söylenirdi. Ancak hükümetin bizzat kendisi, bunun doğru olmadığını gösterdi.

Ekim ayı "açlık sınırı" 1.379 lira idi kasım ayında 1.390 liraya çıktı. 4 kişilik bir ailenin sadece beslenme için yapması gereken "gıda" alışverişi tutarı. Buna, giyim, konut ve ulaşım gibi harcamalar eklenince ortaya çıkan "yoksulluk sınırı" ise 4.473 liradan, bu ay 4.529 liraya çıktı. Rakamlar, her ay artıyor.

Asgari ücret, aslında güya "yoksulluk sınırına" göre hesaplanmalı. Gerçekte ise uzun yıllar boyunca yapılan düzenlemelerle, kamu ve özelde ücretleri düşük tutmanın bir yolu haline getirilmişti. Seçim vaadi olarak önerilen artış, sanki bunun aksine bir işe yarayacak gibi görünüyor ama yakından bakınca, böyle bir etkinin çok sınırlı olacağı görülüyor.

Aslında önemli olan ücretin ne kadar olduğundan çok satın alma gücünün ne kadar olduğu. Bu açıdan karşılaştırma yapılırsa AKP iktidarı öncesinde asgari ücret; 2001 yılında 98 dolar ile en düşük düzeydeydi. 2013 yılında 418 dolara çıkarak zirve yaptı. Önceki yıl yeniden düşüşe geçti 390 dolara indi, şimdi 340 dolar civarında. Arttığında 430 dolar civarına, yeni bir zirveye çıkacak.

Asgari ücrete zaten her 6 ayda bir zam geliyor. Geçen yılın ilk ve son 6 ayında yaklaşık %5+%6 zam yapılmıştı. Bu yıl, zam oranları %6+%6 oldu. Önümüzdeki yıl için de benzer bir zam oranı bekleniyordu. Eğer zam %6+6 olsaydı artış yaklaşık 120 liraya denk geliyor. Yani aslında, fazladan yapılan zam sadece 180 lira.

Patronlar bu 180 lira için ceplerinden 1 kuruş dahi çıkmasını istemedikleri için, çoktan harekete geçti. Hatta itiraz etmekte geç kaldıklarını itiraf eden işveren dernekleri bile var. AKP'nin patronlara vaadi olan iş kurmak isteyen her patrona 50 bin +100 bin lira karşılıksız para, 3 yıl yıl vergi ödeme muafiyeti yanında, asgari ücret artışının patronlara 16 milyar lira ek maliyet getirmesi nedir ki?

Buna rağmen patronlar kayıt dışı istidamın artacağını yani kaçak işçi çalıştıracaklarını, vergi de ödemeyeceklerini söylüyorlar. Açıkça suç işleyeceklerini söyleyip SGK primleri için hatta ücret ödemesi için devletten yine yardım bekliyorlar. Ne de olsa paraları çok az, devlet işçiye yardım edeceğine, patronlara etsin istiyorlar. Zaten yıllardır, "teşvik" adı altında bin türlü indirim ve hatta işçi çalıştırdıkları için üste ödeme alıyorlar.

Bununla da kalmadı. Hükümet, bu zamla birlikte, her 6 ayda bir yapılan zammın bir ya da iki yıl için dondurabileceğini açıkladı. Bu durumda önümüzdeki yıllarda asgari ücretteki toplamda %10-12 civarındaki artışların önü kesilecek. Enflasyonun giderek arttığı bir dönemde, asgari ücretin 1.300 lirada sabit kalması, bir zam değil aksine ücretlerin daha da düşürülmesi demek.

Taze seçilen başbakan, ilk iş işverenler ile 7 saatlik toplantı yaptı. Toplantının gündemi asgari ücret artışıydı. İTO başkanı, SGK primlerinin bir kısmının işsizlik fonundan ödenmesini istedi! Bizim paramızı bize geri vererek zam yaptıklarına inanmazı bekleyecekler!

Erdoğan'da G20'de patronlara adeta yalvardı; "işçileri kızdırmayın, kazancınızın birazını verin" dedi.

Sonunda hükümet, maliyeti işverenlere yansıtmak istemediğini açıkladı. Gerekirse hazineden yardım yapılarak iş dünyası zor duruma sokulmayacakmış! İşçinin çalışmasıyla kasalarını şişiren hangi patron zor durumda kalıyor, bilen var mı?
Bir yandan devlet ile bir yandan işveren örgütleri, işçilerin yakasına yapıştı. Cebimizdeki 1 liraya bile göz dikiyorlar. Onlar örgütlenerek bu kölelik ve sömürü düzenini var ediyorlar. Biz de örgütlenerek bu düzeni hak ettiği yere göndereceğiz! (01.12,2015)

Devrimci patronların zirvesi: G-20!

En büyük patronların toplantısı için büyük reklam yapılırken bölgede yaşayanlar adeta hapsedildi. G20 (Grup 20) ülkeleri, dünya ekonomisinin %85'ini, ticaretinin yaklaşık %75'ini gerçekleştiriyor. 1999'da kurulan bu topluluğun ilk amacı "uluslararası finansal istikrarın" sağlanmasıydı.

Toplantıda en büyük 20 ekonomiye sahip ülkelerin başkanları, büyük sermayenin temsilcileri ile buluşup isteklerini öğreniyor ve kolaydan uyguluyor.

Patronlar toplantılarda rahatça içlerini döktüler: Koç Holding'in miraçılarından Ali Koç, gelir dağılımında ciddi sorunlar olduğunu, en az payın işçi sınıfına gittiğini söyledi! Ne kadar da düşünceli bir patron!

Hepimiz hatırlıyoruz: Koç'un fabirkalarında -Ford, Türk Traktör, LG, TOFAŞ, Arçelik- işçiler daha iyi ücret almak için sendika değiştirmek istediklerinde, sorgusuz sualsiz, tazminatsız işten atılmışlardı. Ali Koç, medya önünde kapitalizme karşı kahramanca direnirken, işçileri elinden gelse bedavaya çalıştıracak.

Peki bu sözlerin altında ne yatıyor?

Ali Koç'u, "gelir eşitsizliğine" karşı çıkaran, geçtiğimiz aylarda, bizzat yaşadığı, işçi sınıfının gücü karşısında diz çökmek zorunda kalmasının getirdiği korkudur.

Başka patronlar da, kapitalizm eleştirisi yaptı! Örneğin Windows'un kurucusu ve dünyanın en zenginlerinden biri olan Bill Gates, kapitalizmin tehlikelerinden bahsetti. Kapitalizmin büyük bir sorun olduğunu ve kendince bununla mücadele etmek için yoksullara milyarlarca dolar bağış yaptığını söyledi! Hatta Amerikan Ulusal Havacılık ve Uzay Dairesi (NASA), geçtiğimiz günlerde yayınladığı bir makale ile kaynakların artık dengeli bir şekilde bölünmesi gerektiğini, yoksa küresel bir çöküşün yakın olduğunu açıkladı! Yine aynı patronlar, küresel iklim değişikliğinden de bahsetmeye başladılar.

Sızlanma korosunu oluşturan bu patronlar, kendi yarattıkları canavara karşı çaresizliklerini dile getiriyor. Kâr düzeni, kendi başına hareket eden ve milyonları, dev şirketleri hatta devletleri yıkıma uğratan başıboş bir canavar gibi. Tehlikeyi çok iyi biliyorlar ama kârdan vazgeçemediklerinden, sızlanmalarıyla başkalarının önlem almasını istiyorlar. Çabaları boşuna çünkü tüm diğer patronlar, onların emrindeki devletler de aynısını yapıyor.

Bizim bu masallara karnımız tok! İhtiyacımız olan uysal bir kapitalizm değil. Bu sistemi tepetaklak edecek şekilde çalışmaya ve örgütlenmeye ihtiyacımız var! (24.11.2015)

Patronların cenneti Türkiye! Kârda 1. lig, ücrette 3. lig!

Avrupa'da asgari ücrette 3 lig var. Birinci ligde, asgari ücretin 1.000 euronun üstünde olduğu Belçika, Almanya ve Fransa gibi ülkeler; 2. ligde ise 500-1.000 euro olduğu Portekiz ve İspanya gibi ülkeler; 3. ligde ise en fazla 500 euro (1.500 lira civarında) olduğu Bulgaristan, Slovenya, Romanya gibi ülkelerle birlikte Türkiye de var.

Avrupa Birliği istatistiklerine göre Türkiye'de saatlik kazanç 2.1 euro. Sadece Romanya ve Bulgaristan'dan daha iyi! Her fırsatta Türkiye'nin gelişmiş ülkelerle rekabet edebileceğini söyleyenler, konu asgari ücrete gelince sessiz kalıyor. Aslında Türkiye'nin gelişmiş ülkelerle yarıştığı tek bir alan var: Patron kârı! Asgari ücrette 3. ligdeki Türkiye, patron kârında 1. ligde!

Türkiye'deki küçük KOBİ'ler, aynı türdekilerle karşılaştırıldığında, Polonya'nın iki katı, İspanya'nın üç katı, İtalya'nın ise yine iki katı daha fazla kârlı. Almanya ve Fransa, Türkiye'nin biraz üzerinde. Orta KOBİ'lerde ise Türkiye'dekiler hepsinden daha kârlı, Almanya ve Fransa'yı dahi geride bırakıyor.

Büyük şirketler ise Almanya, Fransa ve İspanya'daki büyük şirketlerin iki katı, İtalya ve Polonya'nın üç katı civarında kâr ediyor.

Patronlar için tam bir cennet olan Türkiye, asgari ücretle geçinen işçiler için bir cehennem.

Avrupa Birliği ülkelerinde ailelerin beslenmeye ayırdıkları miktar, gelirlerinin en fazla %10'u civarında, Türkiye'de ise %25 civarında. Üstelik çalışma saatleri daha yüksek.

Emekçiler, çok daha kötü koşullarda, çok daha uzun saatlerde çalışıp çok düşük alıyor, ek olarak da fiyatların yüksekliği nedeniyle adeta soyuluyor. Utanmaz siyasetçiler, birkaç yüz lira daha teklif ederek oy istiyor ama bu çarpık, soygun düzenin değiştirmekten söz etmiyorlar. (05.11.2015)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Artık işler daha yoğun

Uzun zamandır makine dairesi için düşünülen kalıp değişimi işi uygulamaya geçti. Makinist arkadaşlar, artık kalıpları da değiştirecekler. Fabrikada 8 hat ve 29 makinist işçi çalışıyor. Bu işçiler, işleri olmadığı halde temizlik de dahil bir sürü iş yapıyorlar. Bunlara bir yenisi daha eklenmiş oldu.

Yönetim yaptığı toplantıda, tüm bunları söyleyen ve itiraz eden bir işçiyi odaya çağırarak sakin olması ve fedakarlık göstermesi için uyardı. Diğer işçilerden bir ses çıkmadığı için uygulama başladı. Bazı işçiler, itirazlarını sendikaya ilettiler. Ancak şube yönetimi, daha önce görevden aldığı, işçilerin temsilci olmasına itiraz ettiği işçiyi yeniden temsilci yaparak ne olduğunu gösterdi.

Yılbaşı yaklaştığı için çıkış söylentileri de iyice yaygınlaştı. Son zamanlarda Rusya ile olan gerginlikte işçiler, hükümet ve medya çevrelerinden duyduklarını ileri sürüyor. Ancak bu gerginlik nedeniyle, fabrikanın ihracatının %50'sini yaptığı Rusya siparişleri keserse, işçilerden de aynı oranda kıyım yapılabilir. Bunu duyan işçiler, özellikle eski ve ücreti biraz yüksek olan işçiler, ilk atılanın kendileri olacağı korkusuyla hemen suskun kalıyor.

Bu sayede işçilerin dilindeki asgari ücret tartışmaları da kaynadı, gitti. Fakat işçiler, asgari ücretin 1.300 lira olmasında hemfikir. Son gerginlikler, işçilerin bu konudaki fikrini değiştirmese de patronlara işçi çıkarmak için bır fırsat verebilir. (Bir işçi)

İşçi için oksijen bulunamadı!

Tuzla Kimya Sanayicileri Sitesi içinde yer alan Makro Kimya'da, iki işçi ölüme gönderildi.

Kimyasal madde üretimi yapılan fabrikaya ait bir tankerin içine hiç bir güvenlik önlemi alınmadan, oksijen maskesi gibi hiç bir kişisel koruyu donanım verilmeden gönderilen işçiler, tankın içinde birikmiş olan gazdan zehirlendi. Onların zehirlenip bayıldığını gören üç işçi, yine hiç bir önlem olmadan, arkadaşlarını çıkarmak için tankın içine girdi. Bu işçiler de zehirlendiler. Çaresiz kalan diğer işçiler, karşıdaki fabrikanın şoförlerinden yardım istediler.

Tankerden çıkarılan işçilere temiz hava solumalar için oksijen tüpü arandı. Ancak iki fabrikada da tek bir oksijen tüpü yoktu.

Sonuçta, tankere ilk giren iki işçi öldü. Onları kurtarmaya çalışan 3 işçi hastanede, yardıma giden şöforler de sağlık gözetimine alındı.

Makro kimya gübre üretiyor yani bütün işi kimyasal.

Türkiye'de kimyasal madde ile çalışan işyerleri için Avrupa Birliği tarafından hazırlanmış iş güvenliği yönetmeliği geçerli. Bu yönetmelikte açıkça; "Tehlikeli tank veya depolarda yapılacak bakım ve onarım işlerinde; işçilere, solunum cihazı ile emniyet kemeri gibi uygun kişisel korunma araçları verileceği" belirtiliyor.

Hatta zehirli gaz bulunabilecek ortamlara, mutlak zorunlu olmadıkça işçilerin sokulmaması gerektiği de yazılı.

Kanunlar, yönetmelikler, uygulanmadığı için işçiler, göz göre göre ölmeye devam ediyor.

Patronlar, iş güvenliği önlemlerini adeta gereksiz masraf olarak görüyor ve uymuyorlar. Örneğin kanunen kimyasal iş yaptıkları için iki fabrikada da işçi sayısına göre belirli bir miktar oksijen tüpü bulundurma zorunluluğu var, ama yok. Çünkü onları zorlayan hiç bir şey yok.

İşçiler, sadece ücret için değil, iş güvencesi için insanca çalışma şartları için de mücadeleyi gündemine almalı. (02.12.2015)

Siyasetin Gündemi

Düşmanlıklar yaratılıyor, gerginlik bilerek tırmandırılıyor

Rusya ile yaşanan gerginlik ön plana çıkmasaydı, Suriye'ye silah taşıyan MIT tırlarını haber yapan gazetecilere veya kısaca "FETÖ terör örgütü" ismi verilen Fethullahçılar tarikatına yönelik baskılar bir süre daha gündem olacaktı.

Özelikle Erdoğa'ın militanca takip ettiği, ısrarlı bir "düşmanlaştırma" siyaseti gündemde. Erdoğan, her dönemde ayrı bir kişi veya kesimi, düşmanlaştırarak ayırıyor ve öte yanda işlerini görüyor. Kanal kanal konuşarak, basit gerekçeleri bile kaçırmadan meydan meydan dolaşarak, kitlelerin tüm dikkatini, gösterdiği hedef üzerine yoğunlaştırıyor. Aynı şeyleri bir dönem tekrar tekrar, kitleleri söylediklerine ikna edene kadar anlatıyor. İşi bitince, sanki hiç olmamış gibi bırakıp başka bir konuya geçiyor.

"Çözüm süreci" en çarpıcı örneklerden biridir. Şimdi adeta Kürtleri imha sürecinin baş aktörü olarak, her yerde bunu anlatıyor. Bir zamanlar dilinden düşmayen "benim Kürt kardeşim" lafını duymak ne mümkün!

Bu düzende politikacılar, sadece lafla değil, düzenin onlara sağladığı tüm olanaklarla iş görüyor. Polis ve asker, ellerinde en öldürücü silahlarla emre hazır. Bu nedenle Kürt ölür, sivil hayatını kaybeder, asker ve polis şehit olur. Ailesi de üç kuruş aylığa bağlanarak, ölenin yerine yenisi alınır.

Kanunlar da onlar için çalışıyor. Rahat koltuklarında milletvekilleri, bakanlar, bürokratlar, dün dost görüp sırtını sıvadıklarını hatta önünde ceket iliklediklerini bugün "terörist" ilan etmek için kanun çıkarır, yönetmelik yazar, tüzük düzenler. Mahkemeler hemen işe koyulur. Üç ayda bitmesi gereken

işe geri dönüş davasını sonuçlandıramayan, iş cinayeti işleyen patronları suçlu bulamayan, kadın öldürenlere ceza kesemeyen mahkemeler, tıkır tıkır çalışmaya başlar. En ağır cezaları uygular.

Bir de para muslukları var. Son dönemde gördüğümüz kayyumlar, işten el çektirmeler, ihaleye sokmama, kredi vermeme, vergi ve iş kanunu denetimleri, paraca sıkıştırmak için kullanılıyor. Oysa tüm patronlar hırsızlık yapıyor, konunları çiğniyor, zaten yasal sayılan kâr, işçi sömürüsünden geliyor.

Normal dönemlerde, bu ve benzeri baskılar, emekçilere hak arayanlara karşı kullanılır. Bugün patronlara, patronlar çevresindeki gazetecilere hatta siyasilere karşı kulanılması, kendi aralarındaki kavganın ne kadar şiddetli olduğunu açığa vuruyor.

Siyasilerin, temsil ettikleri sermaye kesimlerinin çıkarları için yürüttükleri savaşa, Erdoğan gibilerinin kişisel hırsları için verdikleri savaş da ekleniyor. Sonuçta kitlelere düşen, daha fazla gerginlik, daha fazla düşmanlık ve daha kötü bir yaşam.

Düşman gösterilip her kötü şeyin sebebi ilan edilenlerle birlikte emekçiler de ortamdan etkilenirken, bir tek işyerleri hiç aralıksız çalışıyor, patronların kasalarına kâr akmaya devam ediyor.

Milyonlarca emekçi, dünyanın başka yerlerinde olduğu gibi politikacıların sözlerine güvenip onlara oy verdi. Sonuçta aldığımız karşılık sözlerinin tam tersi oldu.

Bu düzenin politikacılarının oyalamalarına son vermenin zamanı gelmedi mi? (04.12.2015)

Uluslararası Gündem

Fransa

Sınırlar göçmenlere karşı kapatılıyor

13 kasımda Fransa, COP21 zirvesi nedeniyle Fransa'ya gelecek olan 80 devlet başkanının güvenliğini bahane ederek sınırlardaki denetimi yeniden yürürlüğe koydu. Hükümet terör saldırılarını bahane ederek, İçişleri bakanı B. Cazeneuve'ün ağzından, Fransa'ın artık sınır denetimlerini "terörist tehditler devam ettiği müddetçe" yürülükte tutacağını duyurdu.

Avrupa Birliği içerisindeki serbest dolaşımı uygulama aşamasına getirmek için onlarca yıllık çaba gerekti. Üstelik bu uygulama sadece bazı ülke vatandaşları ile sınırlı idi. 20 kasımda, Avrupa Birliği ülkelerinin sınır kapılarındaki kontrollar daha da arttırıldı. PNR diye isimlendirilen bir sistem ile bütün ülkelerin hava yolu şirketleri, hava yollarını kullanan yolcuların listeleri ve gidecekleri yerlerin isimlerini istihbarata ulaştırmak zorunda kalacak.

Bu kararlar yeni terör eylemlerini engelleyebilecek mi? Böyle birşey hiç de kesin değil. Çünkü en azından şöyle bir gerçek var: Geçen Ocak ayında Charlie Hebdo ve Hyper Cacher marketteki saldırılar ardından 13 Kasımdaki saldırılar oldu ve bunları gerçekleştirenler Fransız vatandaşı idi.

Avrupa Birliği ülkeleri, bu terör saldırılarını hemen bir fırsata dönüştürüp göçmenlerin Avrpa'ya girmelerini engellemek için kullanıyor. Örneğin 18 kasımdan itibaren bazı Balkan ülkeleri denetimlerini artırarak sadece Suriye, Irak veya Afgannistan'dan gelen göçmenlerin geçmesine izin veriyor. Diğer tüm göçmenleri ekonomik göçmen sayarak, geçmelerine izin vermiyorlar. 19 kasımda Sırbistan, 200 göçmeni Makadonya'ya geri gönderdi.

Terör eylemlerini bahane edip sınırları kapayıp, ister siyasi ister ekonomik nedenle göçmenleri çaresiz bırakmak hem keyfi hem iğrenç hem de terör eylemleri açısından tamamen etkisiz bir karar. LO (27.11.15)

Lübnan'da IŞİD kalabalık Şii mahallesine saldırdı

Paris'teki saldırıdan bir gün önce, IŞİD'in iki canlı bombası, Lübnan'da kendini patlattı. Saldırılar, Burj el Barajneh'deki çarşıda ve Beyrut'un güney banliyösü Dahye'nin kalabalık Şii mahallesinde 44 kişinin ölümüne ve 240 kişinin de yaralanmasına yolaçtı.

Lübnanlıları hedef alan ilk ölümcül saldırı değil. Cihadcı gruplar, 2013 ve 2014 yılında, İran Büyükelçiliği de dahil, Suriye'de Esad rejimi yanında yer alan Şii Hizbullah militanlara karşı misilleme olarak başka birçok saldırı organize etti ve üstlendiler. IŞİD'in cihadcıları, "sapkınların kalesi" (Şii müslümanlar) diye adlandırdıklarını hedefleyerek, Esad'a karşı ayaklanmanın bastırılmasına katılan milislere de saldırıyor.

Hizbullah'ın milisleri, aslında 2012 yılından beri, cihadcıların üssü olan Lübnan'ın, Suriye sınırına müdahale ediyor. Oysa, Hizbullah'ın Suriye'deki varlığı yoğunlaşıyor, milisleri donanımlarını arttırıp güçleniyor ve sayıları 5 bini buldu. IŞİD örgütünün etrafında büyüyerek artan askeri baskı, kuşkusuz cihadcıları, Paris'teki saldırıyı örgütlemeleri gibi, Hizbullah'ın varolduğu Beyrut mahallerindeki bu saldırıyı yapmaya da kışkırttı.

Beyrut'ta 12 kasımdaki saldırıyı gerçekleştiren barbarlar, kuşkusuz Sunni ve Şii mahaller arasındaki, ayrıca da Suriyeli mültecilere karşı kini körüklemeyi ümit ediyor. Orta Doğu'daki çelişki ve çatışmaların kötü sonuçlarına maruz kalan Lübnan halkı, ülke nüfusunun beşte birini oluşturan 1.5 milyon Suriyeli mülteci akınını gördü. Bu mültecilerin 400 bini, okul çağındaki çocuklar ancak hükümet bunların sadece üçte birine okulların kapılarını açtı. Suriyeli mülteciler özellikle de çocuklar, aşırı yoksulluk içinde yaşıyor, sokakta ya da terkedilmiş binalarda kalıp uyuyor, yaşıtları okula giderken onlar, bulabildikleri işlerde çalışarak hayatlarını sürdürmeye çalışıyor.

12 kasım saldırısı, Suriye'den Lübnan'a, Lübnan'ın hiç de ihtiyacının olmadığı bir iç savaşı ithal etmekle suçlanan mültecileri, Hizbullah ve Şiiler karışımını suçlayanlara yardım etmek için tam zanında yapıldı. LO (18.11.15)

Yunanistan

Kemer sıkma siyasetine karşı genel grev

12 kasımda Yunanistan'da yapılan genel greve katılım, başta kamu sektörü olmak üzere çok yoğun oldu: Kamu taşımacılığında, tren seferlerinde, tramvay, metro, gemi seferlerinde, okullarda, kamu hastahanelerinde hizmetler asgari seviyedeydi.

Atina'da farklı üç yerde yapılan yürüyüşlere 20 bin civarında katılım oldu. Bir yürüyüş kamuda örgütlü sendika federasyonları (Adedy) ve özel sektör federasyonları (Gsee) tarafından, ikinci yürüyüş Pame sendikası (Komünist Partisi KKE'ye yakın) tarafından ve üçüncü yürüyüş ise aşırı sol örgütler ve Halk Birliği Partisi (Syriza'dan ayrılanlar) tarafından tertiplendi.

Hatta resmi Syriza bile grev çağrısında bulundu. Patras, Heraklion, Girit ve Selanik gibi diğer yerlerde de yürüyüşler tertiplenmişti. İkinci büyük kent olan Selanik'te katılım 10 bin civarındaydı.

Yürüyüşe katılanlar alacaklı ülke ve kurumların dayattıkları üçüncü kemer sıkma paketini protesto ettiler. Kemer sıkma paketi, yardım kılıfı altında, bankaların kasalarını doldurmayı ve borçların faizlerini ödemeyi amaçlıyor. Aslında öngörülen kararlar KDV'yi arttırmak, yeni bir ek emlek vergisi ve emeklilerin ödediği sağlık primlerinin artırılması gibi kararlar ve bunlar, kitlelerin yükünü daha da artıracak.

Üstelik alacaklılar, tüm bu kemer sıkma kararlarıyla da yetinmiyor. Bunlara ek olarak emeklilik aylığı sisteminin değiştirilmesini ve de borçlarını ödeyemeyenlerin emlak varlıklarına el konulması garantisini istiyor. Garantiyi almak için söz verdikleri 2 milyar avro "yardımı" ve bankalara verecekleri 10 milyarı ödememe kararı aldı. Önce bankaların ne kadar çürük kredileri olduğunu öğrenmek ve de hükümetin

borçlu mülk sahiplerine, borçlarını ödemeleri için ne gibi dayatmalar getireceğini görmek istiyorlar.

Sonuç itibarıyla hükümet, alacaklıların isteklerini yerine getirdi ve onlara güvence verdi. Ama kitlelerin durumu ne olacak? Yunan halkının dörtte üçünden fazlası kendisine miras kalan konutlarda oturuyor ve mülk sahibi. Ama kitlelerin yüzde kaçı gaz, elektrik ve vergi borçlarını gerçekten ödeyebilecek konumda? Çünkü büyüklerin dörtte biri ve gençlerin yarısı işsiz.

Şimdiye kadar emeklilerin önemli bir kısmı ailelerine yardımcı oluyordu; kaçı bundan böyle ailelerine yardımcı olabilecek? Artık emeklilerin yarısına yakının kazancı 300 ile 800 avro seviyelerine düştü. Üstelik bundan sonra emekli olma sınırı 67 yaşına çıkarılacağı için 65 yaşından önce (gönüllü ve gönülsüz) emekli olmak isteyenlerin aylık kayıpları %40'a kadar tırmanacak.

Çipras, alacaklılara teslim olduğu için üzgün olduğunu belirtiyor, partisi ise yürüyüşlere katılıyor. Ama yoksul kitleler ve emekçilerin durumu her geçen gün daha da kötüye gidiyor.

Değişik bölgelerdeki çiftçiler, vergilerinin artırılacağını ve sosyal güvenceleri azaltılacağını protesto etmek için 18 kasımda Atina'da protesto eylemleri için karar aldı. Metro çalışanları ise 15 kasımda satın alma güçlerindeki yeni kayıpları protesto etmek için yeniden greve gitti.

Yeni hükümetin uygulamaları geçmişteki eski hükümetlerin uygulamalarına benziyor: Geniş protesto eylemlerine katılan emekçilerin ve kitlelerin kendilerini savunmak için yeniden eyleme geçmekten başka çareleri yoktur. LO (20.11. 2015)

Rusya-Türkiye-Suriye
“Büyük koalisyona” büyük darbe

İki F-16 Türk savaş uçağı, 24 kasım salı günü, bir Rus savaş uçağını Türk hava sahasını ihlal etme gerekçesiyle düşürdü. 1950’den bu yana ilk defa bir Rus veya Sovyet savaş uçağı bir NATO ordusu tarafından düşürüldü. NATO yöneticileri Türkiye ile dayanışmada olduklarını belirtti. Başkan Hollande tarafından IŞİD’e karşı oluşturulmak istenen “büyük koaslisyon” ise bu durumda doğmadan büyük tehlikeye girmiş oldu.

Bölgedeki bütün güçler, başta Türkiye olmak üzere, iki yüzlü bir siyaset izliyor. Viyana görüşmelerinde ABD, bütün bölge güçleri ile emperyalist güçleri bir araya getirerek IŞİD’e karşı mücadelede bir hedef birliği oluşturmayı başarmıştı. Ama ABD bu başarıyı bazı müteffiklerinin bileğini bükerek grçekleştirebilmişti. Çünkü Rusya’nın, Suriye’de yaptığı askeri müdahalenin ardından ortaya çıkmaya başlayan ve Suriye'deki kargaşaya karşı oluşan çözümden ne Suudi Arabistan ne Katar ne de Türkiye memnun.

Bu üç ülke, ABD ve Fransa’dan da destek alarak bölgedeki cihatçı silahlı milisleri paraca ve silah yoluyla destekleyerek güçlendirdiler ve rakipleri olan Esad rejimine karşı kullandılar. Türkiye için bu duruma ek olarak IŞİD ve diğer islamcı milisler, Kürt milislere karşı verdiği savaşta önemli bir katkı. Şunu hatırlatmakta yarar var; cumhurbaşkanı Erdoğan seçimlerin öncesinde Fransa’da yaptığı bir seçim toplantısında açıkça “terörist örgütü ezmek gerekir” şeklinde bir açıklama yaptı. Sözünü ettiği örgüt IŞİD değil PKK idi.

Suriye’de IŞİD’e karşı verilen savaşta en etkili olan askeri güçler, PKK’ya bağlı olan PYD askeri (Birleşik Demokratik Parti) güçleridir ve bu nedenle de ABD, bu güçlere destek veriyor.

Türkiye sınırına yakın olan bu askeri Kürt güçlerini yok etme olanağına sahip olmayan

Erdoğan, en azından güçlenmelerini engellemek istiyor. İşte bu nedenle de Türkiye, geçen yaz aylarından itibaren, Suriye’deki Türkmenleri kullanarak o bölgede milisler oluşturuyor. Erdoğan, oluşturduğu bu milisleri kullanarak PYD’nin bölgedeki güçlerine set çekip güçlenmelerine engel olmak istiyor. Böylece de Türkiye sınırlarını “güvence altına almak için” bir tampon bölge oluşturmaya çalışıyor.

Suriye'nin Türkiye sınırına yakın bazı bölgelerin IŞİD tarafından kontrol edildiği dönemlerde Erdoğan bundan hiç rahatsız değildi. ABD ise hem Kürt milislerini hem Türkmen milislerini desteklemekten hiç rahatsız olmuyor. ABD bu nedenle yaptığı askeri hava destekleri sonucu, Suriye’nin kuzeyinde IŞİD'in denetimi altında olan iki köyün geri alınmasına katkıda bulundu.

Rusya’nın, Suriye’de yaptığı askeri müdahalenin esas amacı ise bazı bölgeleri askeri açıdan temizleyip Esad rejiminin yeniden bu bölgelere hakim olmasını sağlamak. Ancak böyle bir gelişme, Türkiye’nin bu bölgedeki oyunlarını ters düşüyor.

İşte bu ortamda Türkiye'nin bir Rus savaş uçağını düşürmesi, Rusya ile Türkiye arasındaki gerginliği tırmandırıp savaşa yol açacak mı? Şu bir gerçek ki emperyalist güçlerin Suriye’deki kargaşaya son vermek için ileri sürdükleri “siyasi çözüm” yüksek patlayıcı güce sahip bir ortam yaratıyor. Üstelik Türkiye ile Suriye arasındaki sınır bölgelerinde yaşanan kargaşa, Suriye’dekinin sadece bir parçası.

Bu arada Başkan Hollande ise büyük bir çaresizlik içerisinde Moskova, Washinton ve diğer başkentler arasında mekik dokuyarak ve diğer yandan Charles-de-Gaulle savaş gemisini bölgeye sevk ederek, IŞİD’i bitirmeye çalışıyor, ikinci sınıf emperyalist ülke olan Fransa’nın çıkarlarını savunmaya çalışıyor. Ama şunu da unutmamak gerekiyor, Fransa da tıpkı diğer emperyalist ülkeler gibi yangın çıkaran itfayiyecilere benziyor.
LO (27.11.2015)

El Kaide’den IŞİD'e Canavarlar ve onları yaratanlar

Le Monde (Dünya) gazetesi 13 kasım saldırılarının ardından *“İslam Devleti nereden geliyor? Fransa'ya savaş ilan eden bu düşman kim?”* sorusunu soruyordu. Gazete emperyalist ülkelerin sorumluluğunu saf dışı bırakarak İslam'ın, iki temel mezhep güçleri olan Şiilerle Sünnilerin arasındaki savaş ile güçlendirilmiş “tanrı delilerinin” sözkonusu olduğu sonucuna varıyordu. Aslında cihadcı milisler, emperyalist ülkelerin, dünyanın dört köşesinde ve özellikle de Orta Doğu’da onlarca yıldır sürdürdükleri müdahalelerin yarattığı kargaşa içinde serpilip gelişti.

İslam Devleti; Arapça DAEŞ (IŞİD) içinde gruplaşan milisler, Irak’ta 2003 yılında ABD’nin tetiklediği savaştan sonra ve bunu izleyen işgal yılları süresince el Kaide gibi diğer birçok grubun milisleriyle ilişki içinde gelişti. İşgal ordularının politikası tarafından, nüfusu Şii Araplar, Sunniler, Kürtler ve Hristiyan, Yezidi ve bunun gibi diğer bazı topluluklardan oluşan ve uzun yıllar sorunsuz biçimde birlikte yaşadıkları ülkelerde, bu farklı gruplar arasına önceden varolmayan yeni engeller, bariyerler koyuldu.

İşgal altındaki Irak, IŞİD'ın beslendiği zemindir

ABD ve onun emperyalist müttefikleri, Saddam Hüseyin’in devleti yerine, yeni bir devlet aygıtı oluşturmak için bazan birine bazan diğerine dayanarak, Sünni ve Şii milisler arasında özellikle bir çatışma durumu yarattılar. Orduların görevlerini kötüye kullanmaları, haksız davranışlarıyla beslenen emperyalist işgal tarafından yaratılan hoşnutsuzluk, daha sonra bütün bu milislerin saflarına yeni kadrolar kazanmalarını sağladı.

Daha sonra İslam Devleti’ne (IŞİD) dönüşecek olan, 2011 yılının temmuz ayından itibaren Irak’tan kaçan Irak’ta ve Akdeniz'in doğu kesiminde yer alan ülkelerin İslam Devleti’ne bağlı gruplar, Başar Esad rejimine karşı itiraz ve hoşnutsuzlukların askeri klikler arasındaki savaşa dönüşmesi sırasında, Suriye’deki gruplara katıldılar. Burada, yeni miliser edinme, bunları eğitme ve eylem yapmak için yeni bir zemin buldular.

ABD emperyalizmi, bölgesel müttefiklerininin harekete geçmesine izin verdi. Bir rakip olarak gördükleri Esad rejimine düşman Körfez devletleri, özellikle de Suudi Arabistan ve Katar, Irak ve Şam İslam Devleti’nin milislerine, diğer yardımlar yanında para ve silah sağladılar. Erdoğan'ın Türkiye'si de onlara, kendi toprakları üzerinde eğitim yapmak ve iki ülkeyi ayıran uzun sınırlardan Suriye’ye sızmak için kolaylık sağladı.

ABD, aynı zamanda da Fransa, kuşkusuz ne Esad’ın zaferini ne de Şam’da kontrol edilemeyecek bir rejimin yerleşmesine neden olabilecek İslamcı milislerin zaferini istiyordu. Milislere, Esad’ı rahatsız etmek için ancak kazanma noktasına ulaşmalarını sağlayacak kadar güçlendirmeksizin, yeterince yardım etmeye devam etmenin daha ustaca ve kurnazca olacağını sanıyorlardı. Ama bunun tek sonucu, savaşın uzaması ve yarattığı yıkımların artması oldu.

Irak ve Şam İslam Devleti (IŞİD), Suriye’de Esad’a karşı yapılan savaşta güçlendikten sonra, yeniden Irak’a saldırdı ve ABD işgali yetkililerince yönetime getirilen Irak Hükümeti’ni istikrarsızlaştırdı. IŞİD'in gelişimi, maddi olarak bölgedeki ABD ve onun bölgedeki müttefikleri tarafından ve politik olarak da 10 yıllık savaş ve emperyalist işgal tarafından desteklendi. Ancak şimdi bu

canavarlar, yaratıcıların denetimi dışına çıktı.

Emperyalizm tarafından desteklenen en gerici güçler

Emperyalist güçler, bu böl yönet siyasetine ve en gerici güçlere dayanma politikasını, halkın ödiyeceği fatura ne olursa olsun, kendi politik ve ekonomik egemenliklerini yürütmek için her zaman ve her yerde yürüttüler.

Emperyalist yöneticiler, Ortadoğu'da, bir süre için, Nasır'ın Mısır'ı, Saddam Hüseyin'in Irak'ı ve baba-oğul Esad'ların Suriyesi gibi milliyetçi ilhamları olan rejimlerle birlik oldular. Ama aynı zamanda onları zayıflatmak için her fırsattan yararlandılar. Hatta en gerici hareketleri destekleyerek daha yumuşak başlı ve uyumlu rejimlerle yerlerini değiştirttiler.

Böylece Mısır'da İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen dönemde kitleler yönlerini, Nasır gibi milliyetçilere doğru çevirirken, Nasır'ı ve aynı zamanda sol güçleri, özellikle de komünistleri etkisizleştirmeye çalışan Amerikalı temsilciler, Müslüman Kardeş'lerin gerici dinci akımını destekledi. Körfez'in monarşik ülkeleri, özellikle de Suudi Arabistan, Fransa ve ABD gibi emperyalist güçlerin müttefiki olan, Vahabi denilen aşırı gelenekçi, gerici bir islamı vaaz eden, en gerici din akımlarını temel alan bu orta çağdan kalma rejimden de yardım aldılar.

1979 yılında Afganistan'da, dönemin ABD başkanı Jimmy Carter, SSCB'nin müttekiki olan Afgan hükümetiyle mücadele etmek için köktenci dinci müslüman gerillaları desteklemeye karar verdi. Suudi Arabistan kralı tarafından desteklenen ABD hükümeti, bunun ardından, ülkenin Rus ordusu işgalinden sonra, *Usame Bin Ladin'in* milisleri gibi gerici dinci milisleri finanse etti. Bu savaşçılar daha sonra, gerici dinciliği Pakistan'da kurulan eğitim kamplarına kadar yaydılar. Böylece ABD, Afganistan'ın bütün dünyanın cihadcıları için bir eğitim merkezine dönüştürülmesine el altından gizlice katkıda bulundu.

CIA'nın yarattığı bir canavar olan Bin Ladin

Bin Ladin, 1987 yılında El Kaide'yi kurdu ve her zaman CIA'nin desteğini alarak Afganistan iç savaşına katıldı. Ancak iktidara gelen Taliban rejimini destekleyen Bin Ladin, on yıl sonra, kendisini uluslararası cihadcı hareketin şefi yapacak olan 11 Eylül 2001 saldırı da dahil ABD'ye karşı bir dizi saldırı başlatarak, yönünü kendi yaratıcısına karşı çevirdi ona karşı harekete geçmeye karar verdi.

ABD saldırılardan üç hafta sonra, Afganistan'a müdahalede bulunarak, Usame bin Ladin'i barındırmakla suçladığı Taliban'a karşı saldırı düzenledi.

ABD Başkanı Bush, bunun ardından 11 Eylül saldırılarının yarattığı duygu ve heyecandan yararlanarak, 2003 yılının Mart ayında (1990'lı yıllardaki savaştan sonra) Irak'ta Saddam Hüseyin rejimine karşı yeni bir savaş başlatıyordu. Bu savaş, Irak'ın parçalanması, Sunni ve Şii gerici dinci milislerin güçlenip sayılarının artması ve Suriye'deki iç savaşla birlikte, İslam Devleti'nin bütün bu bölgede gelişmesi sonuçlarını doğurdu.

Fransa eski başbakanı Dominique de Villepin'in, Hollande'ın 2014 eylülünde, Irak'ta hava bombardımanı başlatma kararını aldığı sırada açıkladığı gibi, "*Irak'ta yeni bir savaş saçma ve tehlikelidir* . (...) *Batılı devletlerin Afganistan örneğinden ders almasının zamanıdır. 2001 yılında tek bir terör ocağı vardı. Bugün onbeş kadar var. Onları biz çoğalttık. (...) Daha kaç terörist yaratacağız?"* Villepin şüphesiz Fransız emperyalizminin çıkarlarının hizmetçisidir ancak onun alternatif bir politika seçimini hedefleyen tespiti tamamiyle doğru.

Cihadcı milislerin gelişimi, özellikle de İslam Devleti (IŞİD), emperyalistlerin katlanarak artan müdahalelerinin sonucudur. LO (18.11.2015)

Güncel... Güncel... Güncel...

Tiyatro zamanı

Şehir tiyatrolarında, sahnelenen farklı konularda bir çok oyun var. Bu oyunlardan en eskisi Rus yazar Maksim Gorki'nin 1901 yılında yazdığı Türkiye'de 1936 yılından beri aralıklarla gösterime giren “Ayaktakımı Arasında” isimli oyundur.

“Ayaktakımı Arasında” adında söylendiği gibi ekonomik ve sosyal açıdan en dipte yaşayanların, umutlarına karşı çaresizliklerini kimi zaman güldüren bir hüzünle anlatıyor. Ve Gorki, yukarıya çıkmadıkça yani yeni bir yol seçmedikçe, sadece hayal kurarak, konuşarak, fırsatçılıkla ve sorhoşlukla yaşamlarının gittikçe daha dibe battığını, hatta söndüğünü anlatıyor.

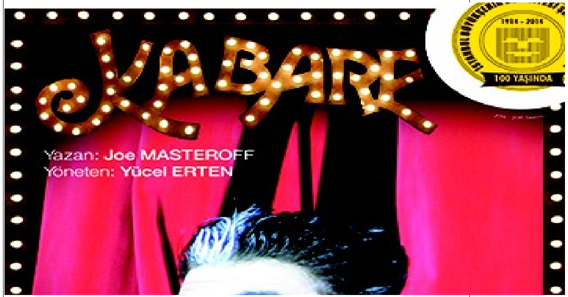

Çoğu zaman düşünmediğimiz, aklımıza getirmediğimiz “en alttakiler” geçmişteki Rusya'da kalmadı, etrafımızda yaşamaya devam ediyorlar aslında.

“Kabare” isimle oyun ise, isminin çağrıştıracağı biçimde, eğlenceyle ilgili değil.

Amerikalı yazar Joe Masteroff tarafından yazılan, filmi çekilen öykü. Edebiyat ödülü, 1972’de çekilen filmi de sinema ödülü aldı.

Birinci Dünya Savaşı’ndan sonra büyük bir buhran içerisindeki Almanya’nın Berlin şehrinde geçen hikayede, yaşananların acı yönleri gün

yüzüne çıkarılırken zamanın siyasi düşünceleri de eğlence ile birlikte veriliyor.

Amerikalı bir yazarla, kabare oyuncusu arasındaki aşk ilişkisi öyküsünden, Berlin’deki bir yanda faşizmin tırmanışıyla süre giden huzursuzluk ve açlık; diğer yanda yalnızca eğlence ve para peşindeki küçük burjuvaların kendi kabuklarındaki umursamaz yaşamı gözler önüne seriliyor.

Devlet aygıtı içinde yerleşen faşist küçük burjuva kadroların, yükseldikçe çürümesi, artan kibirleri, ayrıcalıklarını korumak için topluma uyguladıkları baskının acımasızlaşması, tek tipleştirmenin artışını oyunda görmek mümkün.

Oyun somut olarak faşizm dönemi Almanya’yı anlatsa da, baskı aygıtı olan tüm siyasi iktidarların kadrolarının izleyebilecekleri yollar hakkında bir fikir veriyor.

Kabaredeki şarkıda söylendiği gibi:

Parayla döner dünya
Döner dünya
Dünya onunla döner.
Ya mark, ya yen, ya pound, ya dolar
Dünyayı döndürür bunlar
……
Eğer çok paran varsa
Kaçmışsa sevgilin
Terk edip seni
Sakın ağlama
Sızlama,
Taksi çağır bin ve git
Sevgili seçmeye kendine
Üç direkli yatında.
……….
Eğer yoksa hiç kömür sobanda
Donmuşsan soğuktan
Rüzgardan ve ayazdan
Kışlık pabuç yoksa ayağında
Eskimişse palton
Zayıflamışsan
Biraz güç almak için gidersin papaza
Sonsuz aşkı anlatıp durur sana
Ama açlık gelince kapına.
Bak, aşk nasıl kaçar…
Ya mark ya yen ya pound ya dolar
Şıngır mıngır şıngır mıngır
Dünyayı yönetir para…

Her iki oyun da iki perde ve iki saati aşıyor ancak ayrılan vakte de değiyor.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net
E-mail: contact@union-communiste.org
Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 15 TL/ 5 Pound.